

Sygn. akt III AUa 1086/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 kwietnia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący – Sędzia: SA Renata Szelhaus

Sędziowie: SA Danuta Malec

SO del. Sylwia Kulma (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Aneta Wąsowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 kwietnia 2019 r. w W.

sprawy A. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.

o odsetki

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 26 maja 2017 r. sygn. akt XIV U 113/17

oddala apelację.

Sylwia Kulma Renata Szelhaus Danuta Malec

Sygn. akt III AUa 1086/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 października 2016 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W., na mocy art. 118 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, odmówił A. R. prawa do wypłaty odsetek od świadczenia rentowego przyznanego wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19 listopada 2014 r. w sprawie o sygn. akt XIV (...)

A. R. wniosła odwołanie od powyższej decyzji, w którym domagała się przyznania odsetek z tytułu opóźnienia w wypłacie renty socjalnej za okres od dnia 1 lipca 2013 r. do dnia 30 czerwca 2015 r.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie wskazując, iż Sąd Okręgowy wydając w dniu 19 listopada 2014 r. orzeczenie w sprawie (...)stwierdził również brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. W ocenie organu rentowego, w związku z treścią wyroku prawo do odsetek nie przysługuje. Jak wskazał ZUS, jedynie brak takiego rozstrzygnięcia nie pozbawiałby ubezpieczonej roszczenia o wypłatę odsetek.

Wyrokiem z dnia 26 maja 2017 r. Sąd Okręgowy w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał A. R. prawo do odsetek

ustawowych z tytułu opóźnienia w wypłacie renty socjalnej, naliczanych od poszczególnych kwot świadczenia rentowego należnych za cały okres od 1 lipca 2013 r. do 30 czerwca 2015 r. do dnia wypłaty świadczenia, z tym, że naliczanych za kolejne miesiące kalendarzowe od poszczególnej kwoty świadczenia za cały miesiąc od dnia 16 następnego miesiąca kalendarzowego do dnia faktycznej zapłaty renty za ten okres.

Sąd Okręgowy ustalił, że A. R. na mocy decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 1 października 2003 r. była uprawniona do renty socjalnej. Odwołująca się prawo do renty socjalnej realizowana na mocy kolejnych decyzji wydanych przez organ rentowy w dniach: 7 grudnia 2004 r., 20 lipca 2005 r., 21 sierpnia 2007 r., 28 maja 2010 r. Na mocy kolejnej decyzji wydanej 20 lipca 2011 r. renta socjalna przysługiwała odwołującej do dnia 30 czerwca 2013 r. Wobec zbliżającego się upływu terminu pobierania świadczenia odwołująca wystąpiła do organu rentowego z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do renty socjalnej. Orzeczeniem wydanym w dniu 18 czerwca 2013 r. lekarz orzecznik ZUS ustalił, że odwołująca się nie jest całkowicie niezdolna do pracy. Powyższe orzeczenie zostało wydane po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy dokumentacji medycznej (z przebiegu leczenia w okresie od 2004-2013 r.). Przy ocenie niezdolności do pracy uwzględniono stopień naruszenia sprawności organizmu, poziom wykształcenia i wiek.

W wyniku zgłoszonego przez odwołującą się sprzeciwu od powyższego orzeczenia Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu wydanym 12 lipca 2013 r. potwierdziła ustalenia dokonane przez Lekarza Orzecznika i ustaliła, że A. R. nie jest całkowicie niezdolna do pracy.

Decyzją z 23 lipca 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił A. R. prawa do renty socjalnej.

Od powyższej decyzji odwołująca się złożyła odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych, wnosząc o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy (sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt (...)). Rozpoznając powyższe odwołanie Sąd Okręgowy wyrokiem wydanym w dniu 19 listopada 2014 r. zmienił decyzję organu rentowego z 23 lipca 2013 r. i przyznał odwołującej się dalsze prawo do renty socjalnej - od dnia 1 lipca 2013 r. do dnia 30 czerwca 2015 r. W wyroku tym Sąd Okręgowy stwierdził odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. W ocenie Sądu Okręgowego ZUS dysponował niezbędnymi i wystarczającymi dowodami pozwalającymi na uznanie całkowitej niezdolności odwołującej się do pracy i z nieuzasadnionych przyczyn przyjął, iż nastąpiła poprawa stanu zdrowia odwołującej się, pozbawiając tym samym A. R. prawa do renty od dnia 1 lipca 2013 r.

Na skutek apelacji wniesionej przez organ rentowy od powyższego orzeczenia, Sąd Apelacyjny w wyroku z dnia 5 maja 2016 r. oddalił apelację jako bezzasadną. Tym samym wyrok wydany przez Sąd Okręgowy w sprawie (...) stał się prawomocny z datą wyroku Sądu II instancji (k. 144). Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie wniósł w sprawie skargi kasacyjnej.

Odpis orzeczenia w raz z aktami rentowymi został doręczony organowi rentowemu 16 sierpnia 2016 r.

W wykonaniu wyroku Sądu Okręgowego z dnia 19 listopada 2014 r., decyzją z dnia 13 września 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał A. R. od dnia 1 lipca 2013 r. do dnia 30 czerwca 2015 r. prawo do renty socjalnej oraz jednocześnie wypłacił wyrównanie za okres od dnia 1 lipca 2013 r. do dnia 30 czerwca 2015 r. Nie naliczył jednocześnie odsetek, zgodnie z wyrokiem Sądu Okręgowego.

W dniu 14 października 2016 r. do organu rentowego wpłynął wniosek A. R. o wypłatę odsetek z tytułu opóźnienia w wypłacie renty socjalnej za okres od dnia 1 lipca 2013 r. do dnia 30 czerwca 2015 r.

W wykonaniu powyższego, decyzją wydaną 31 października 2016 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W., odmówił A. R. prawa do wypłaty odsetek od świadczenia rentowego przyznanego wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19 listopada 2014 r. w sprawie o sygn. akt XIV U 3672/13.

Sąd Okręgowy wskazał, że powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, aktach organu rentowego oraz w załączonych do niniejszej sprawy aktach o sygn. (...). Sąd I instancji dał wiarę wskazanym dokumentom, gdyż żadna ze stron nie kwestionowała ich wartości dowodowej, a nadto brak było jakichkolwiek podstaw by podważać ich rzetelność.

Sąd Okręgowy zważył, że odwołanie było zasadne. Podkreślił, że spór w niniejszej sprawie ograniczył się do ustalenia prawa odwołującej do odsetek ustawowych za opóźnienie w przyznaniu jej prawa do świadczenia rentowego za okres od dnia 1 lipca 2013 r. do dnia 30 czerwca 2015 r.

Powołując podstawę prawną swego rozstrzygnięcia, Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity – Dz. U. z 2016 r., poz. 887) jeżeli Zakład Ubezpieczeń Społecznych – w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych – nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia, jest następstwem okoliczności, za które Zakład odpowiedzialności nie ponosi. Z treści powołanego przepisu wynika, że odpowiedzialność organu rentowego za opóźnienie w ustaleniu lub wypłaceniu świadczenia powstaje wówczas, gdy zostaną kumulatywnie spełnione dwie przesłanki: organ rentowy nie ustalił lub nie wypłacił świadczenia w ustalonych terminach i jednocześnie opóźnienie to nie jest następstwem okoliczności, za które organ ten nie ponosi odpowiedzialności. Użyte w zacytowanym przepisie sformułowanie „okoliczności, za które Zakład odpowiedzialności nie ponosi” obejmuje nie tylko okoliczności powodujące opóźnienie naliczenia lub wypłaty świadczenia zawinione przez organ rentowy, lecz wszelkie okoliczności, które w danej sprawie o ustalenie lub wypłatę świadczenia pozostawały w adekwatnym związku przyczynowym z opóźnieniem i jednocześnie miały swoje źródło w sposobie prowadzenia przez organ rentowy postępowania w sprawie, w szczególności co do zgodności tego postępowania z prawem. Z powołanego przepisu art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wynika, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność określoną w tym przepisie tak w przypadku wypłacenia świadczenia po upływie terminu określonego przepisami prawa, jak i w przypadku nieustalenia prawa do świadczenia.

Sąd Okręgowy powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego wyjaśnił, iż przez „nieustalenie prawa do świadczenia” należy rozumieć zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak również wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 18 lutego 2009 r., sygn. akt II UK 191/08, Lex nr 736735).

Sąd I instancji wskazał, że organ rentowy uzasadniając brak naliczenia odsetek od renty socjalnej przyznanej wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie zapadłym w dniu 19 listopada 2014 r. w sprawie (...) powołał się na treść art. 118 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Stosownie do jego treści organ rentowy wydaje decyzje w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120. Przez wyjaśnienie okoliczności należy rozumieć dokonanie czynności mających na celu ustalenie stanu faktycznego, czyli przeprowadzenie dowodów i ich ocenę (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 21 kwietnia 2009 r., sygn. akt I UK 345/08, Lex nr 551000). Stosownie do ust 1a w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego, za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności, niezbędnej do wydania decyzji, uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że przesłanką przyznania odsetek w myśl art. 85 ust. 1 powołanej ustawy jest wykazanie przez ubezpieczonego uchybienia przez organ rentowy terminowi do ustalenia prawa do świadczenia. Jak wynika z linii orzeczniczej Sądu Najwyższego za uchybienie terminowi uważa się zarówno niewydanie w ustawowym terminie decyzji przyznającej prawo jak i wydanie błędnej decyzji zmienionej następnie przez Sąd w postępowaniu

odwoławczym. Sąd Najwyższy przyjmuje, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za opóźnienie w wydaniu decyzji nawet, gdy nie można mu zarzucić braku należytej staranności w wykładni i stosowaniu prawa oraz gdy dopełnił staranności przy kompletowaniu materiału dowodowego i wyjaśnianiu okoliczności faktycznych tak, że w toku postępowania sądowego nie zachodziła potrzeba prowadzenia postępowania dowodowego. Dla przypisania odpowiedzialności organu rentowego za wydanie niezgodnej z prawem decyzji, odmawiającej renty, skorygowanej dopiero przez Sąd, wystarczające jest dokonanie przez organ niewłaściwej subsumpcji ustalonego prawidłowo stanu faktycznego (wyroki Sądu Najwyższego z 12 sierpnia 1998r., sygn. akt II UKN 171/98, z 9 marca 2001r., sygn. akt II UKN 402/00, z 28 września 2011r., sygn. akt I UK 86/11).

Zdaniem Sądu I instancji z przeprowadzonego postępowania dowodowego w sprawie niniejszej wynika, iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych ponosi odpowiedzialność skutkującą obowiązkiem wypłaty odsetek, skoro w prawidłowo ustalonym stanie faktycznym dokonał oczywiście wadliwej interpretacji przepisów prawa. Wbrew twierdzeniom organu rentowego, Sąd Okręgowy w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych wydając w dniu 19 listopada 2014 r. wyrok stwierdził odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wyjaśnienia sprawy, co jasno wynika z sentencji wyroku zapadłego w sprawie (...), jak i z jego uzasadnienia. Sąd Okręgowy uznał bowiem, iż ZUS dysponował niezbędnymi i wystarczającymi dowodami pozwalającymi na uznanie całkowitej niezdolności odwołującej się do pracy i z nieuzasadnionych przyczyn przyjął, iż nastąpiła poprawa stanu zdrowia odwołującej się, pozbawiając tym samym A. R. prawa do renty od dnia 1 lipca 2013 r. Odpis powyższego wyroku wraz z uzasadnieniem został doręczony organowi rentowemu 30 grudnia 2014 r.

W świetle tak jednolitego orzecznictwa Sądu Najwyższego jak i powołanych powyżej przepisów ustawy oraz ustalonego stanu faktycznego, w ocenie Sądu Okręgowego oczywiste było, że na Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych spoczywa obowiązek wypłaty spornych odsetek.

Sąd I instancji wskazał, że odsetki są należne za czas opóźnienia, tj. poczynając od dnia wymagalności długu, a kończąc na dniu jego zapłaty. Na ten zamknięty okres składają się poszczególne dni opóźnienia, a należność z tytułu odsetek narasta sukcesywnie, podwyższa się bowiem z każdym dniem o stosowną kwotę pieniężną. W prawie ubezpieczeń społecznych dniem zapłaty jest dzień określony w § 2 ust. 6 rozporządzenia z dnia 1 lutego 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 12, poz. 104), tj. dzień przekazania należności na pocztę lub do banku.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał A. R. prawo do wypłaty odsetek, zgodnie z jej żądaniem, tj. za okres od dnia 1 lipca 2013 r. do dnia 30 czerwca 2015 r. – do dnia zapłaty świadczenia, z tym, że naliczanych za kolejne miesiące kalendarzowe od poszczególnej kwoty świadczenia za dany miesiąc od dnia 16 następnego miesiąca kalendarzowego do dnia faktycznej zapłaty renty za ten okres.

Od powyższego wyroku apelację złożył organ rentowy, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie przepisów art. 15 pkt 2 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (jedn. tekst Dz. U. z 2013r. poz. 982, ze zm.), poprzez przyznanie ubezpieczonej prawa do odsetek z tytułu opóźnienia w wypłacie renty socjalnej, mimo braku odesłania do art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jedn. tekst Dz. U. z 2016r. poz. 963).

Wobec powyższego apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

apelacja okazała się bezzasadna i podlegała oddaleniu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż Sąd Apelacyjny w całości podziela ustalenia dotyczące stanu faktycznego poczynione przez Sąd pierwszej instancji i przyjmuje je, czyniąc podstawą własnego rozstrzygnięcia. Zbędne jest więc ich ponowne przedstawienie, ponieważ orzekając na podstawie materiału zgromadzonego w postępowaniu

w pierwszej instancji, sąd odwoławczy nie musi powtarzać dokonanych ustaleń, lecz wystarczy stwierdzenie, że przyjmuje je za własne (por. wyrok Sądu Najwyższego z 23 lipca 2015 r., I CSK 654/14).

Jak słusznie wskazał Sąd Okręgowy, spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia prawa odwołującej do odsetek ustawowych za opóźnienie w przyznaniu jej prawa do świadczenia rentowego za okres od dnia 1 lipca 2013 r. do dnia 30 czerwca 2015 r.

Podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 15 pkt 2 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (jedn. tekst Dz. U. z 2013r. poz. 982, ze zm.), nie zasługiwał na uwzględnienie. Apelujący wywodził, iż w ustawie o rencie socjalnej brak odesłania do art. 85 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, określającego przesłanki i zasady przyznawania odsetek z tytułu opóźnienia w wypłacie świadczeń. Wobec powyższego, zdaniem organu rentowego, do renty socjalnej nie mają zastosowania przepisy o odsetkach za opóźnienie.

Z takim stwierdzeniem nie sposób się jednak zgodzić.

Art. 15 ustawy o rencie socjalnej zawiera odesłanie do odpowiedniego stosowania w zakresie nieuregulowanym tą ustawą, wskazanych przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Odesłanie nie obejmuje art. 85 ustawy systemowej.

Stosownie do treści art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych jeżeli Zakład – w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych – nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

Zgodnie natomiast z art. 118 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120. (ust. 1). W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego (ust. 1a).

Czyniąc rozważania w sprawie niniejszej Sąd Apelacyjny miał na uwadze treść uchwały Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 2011 r., sygn. akt II UZP 5/11, w której wskazano, że przepis art. 118 ust. 1a ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) ma zastosowanie w sprawach o rentę socjalną.

W uzasadnieniu powołanej uchwały Sąd Najwyższy wyjaśnił, iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych realizuje zadanie własne, należące z mocy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych do zakresu jego działania (art. 68, 69) oraz inne zadania powierzone na podstawie innych ustaw (art. 71 ust. 1). Zakład może wykonywać inne zlecone zadania z dziedziny ubezpieczeń lub zabezpieczenia społecznego (art. 71 ust. 2). Powierzone zadania - w zakresie świadczeń spoza zakresu ubezpieczeń społecznych - mogą sprowadzać się do przyznawania prawa do świadczenia i jego wypłaty, jak to ma miejsce np. (...) w art. 12 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej (decyzję w sprawie przyznania renty socjalnej wydaje i świadczenie to wypłaca jednostka organizacyjna Zakładu właściwa ze względu na miejsce zamieszkania lub pobytu osoby ubiegającej się o rentę socjalną). Na podstawie tego przepisu powierzono ZUS także wypłatę rent socjalnych. W normatywnym ujęciu w zakresie „zadań powierzonych” mieści się także zobowiązanie Zakładu do wypłaty określonych świadczeń finansowanych z innego źródła niż Fundusz Ubezpieczeń Społecznych (zlecenie ich wypłaty). Przepis art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych stanowi o zwłoce w przyznaniu świadczenia, nie definiując go

jako świadczenie z ubezpieczenia społecznego, (...) pośrednio, poprzez odwołanie się do terminów „przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych”, ustawodawca wyraźnie wskazał, że zakres przedmiotowy tej normy wykracza poza świadczenia z ubezpieczenia społecznego i odnosi się też do świadczeń innych - zleconych do wypłaty. Ich wypłatę „zlecają” - w ramach zadań powierzonych - odrębne przepisy (ustawy), w tym przepisy ustawy o rentach socjalnych.

W tym kontekście Sąd Najwyższy podkreślił, „że zakreślenie w art. 85 ust. 1 SysUbSpołU przedmiotowych granic odpowiedzialności za zwłokę i objęcie nią także decyzji w przedmiocie renty socjalnej nie wymaga dodatkowego potwierdzenia w RentaSocU - poprzez zwrotne odesłanie do tego przepisu SysUbSpołU. Podwójna regulacja tej samej kwestii jest zbędna. Nie jest zatem trafny argument, że przeciwko odpowiedzialności na zasadzie art. 85 SysUbSpołU ma przemawiać brak odesłania do tego przepisu w RentaSocU.” (Uchwała Sądu Najwyższego – Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 6 lipca 2011 r. sygn. akt II UZP 5/11, MoPr 2011 nr 10, str. 547, www.sn.pl, Legalis 2011, Wsp. 2011 nr 30, str. 31, Biul. SN 2011 nr 7, OSNAPiUS 2011 nr 23-24, poz. 301, str. 1009, OSP 2013 nr 1, poz. 8, str. 50).

Biorąc pod uwagę powyższą argumentację, którą Sąd Apelacyjny w pełni podziela, nie sposób było zgodzić się z twierdzeniami zawartymi w apelacji. Przepis art. 85 ustawy systemowej, regulujący kwestię wypłaty odsetek z tytułu opóźnienia ma również zastosowanie do wypłaty renty socjalnej. Sąd I instancji prawidłowo wywiódł, że w przedmiotowej sprawie Zakład Ubezpieczeń Społecznych ponosi odpowiedzialność skutkującą obowiązkiem wypłaty odsetek na rzecz odwołującej się, skoro w prawidłowo ustalonym stanie faktycznym dokonał oczywiście wadliwej interpretacji przepisów prawa. Należy mieć również na uwadze, iż wbrew temu, co podnosił organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie, wyrok Sądu Okręgowego Warszawie z dnia 19 listopada 2014 r., stwierdzał odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wyjaśnienia sprawy.

Wobec wszystkich powyższych okoliczności apelacja organu rentowego okazała się bezzasadna i podlegała oddaleniu, o czym Sąd Apelacyjny orzekł w sentencji wyroku na podstawie art. 385 k.p.c.

SĘDZIOWIE: PRZEWODNICZĄCA

Danuta Malec Renata Szelhaus

Sylwia Kulma